

ENLLAÇAR-SE I ALTRES EMBOLICS

EL RELAT AMAGAT!!!

elpoblet edicions

L'ENEMIC PÚBLIC NÚMERO 1

JORDI CANTAVELLA

La Maragda només tenia trenta-vuit anys, però ja tenia un fill de divuit. La criatura no només no s'havia independitzat, sinó que no tenia cap intenció de fotre el camp de casa i volar tot sol. Per acabar-ho d'adobar, estava tan emmarat que feia fàstic. Fins i tot les noies amb qui es tancava a la seva habitació eren semblants físicament a la mare. I és que l'Òscar era una mica *raret*...

En Sebastià s'havia enamorat de la Maragda en una orgia romana en un club liberal. Encara no s'havien dit el nom i ell ja li havia fet una vaginoscòpia amb **CENSURAT**, ella gemegava mentre ell **CENSURAT, CENSURAT**. Ella va aprofitar per agafar-li amb luxúria desfermada la **CENSURAT**.

Quan va sortir del club, cansat i escaldat, en Sebastià es va adonar que no li havia demanat el telèfon i que ni tan sols sabia el seu nom. Per aquesta raó va tornar vuit caps de setmana seguits al local, per veure si la tornava a trobar. Però després d'agafar blennorràgia, tricomoniasi, cabres i herpes genital, va suposar que ja no la tornaria a veure mai més i va decidir no tornar al Club Gemecs, no fos cas que li caigués la moreneta a trossos.

Però s'equivocava, sí que la va tornar a veure.

En un tast de vins la va retrobar. Ella no el recordava, de fet no sabia ni com es deia ella mateixa, perquè s'havia begut vint-i-tres copes de Montsant, dotze de Priorat i

quinze de Terra Alta i el darrer blanquet d'Alella li havia fet mal.

Però aquella màgia de quan es van conèixer es va tornar a manifestar de manera automàtica. Ella va dormir la mona a casa d'en Sebastià i l'endemà al migdia, tot fent un exemplar exercici de memòria, la Maragda va saber què hi feia, allà.

A poc a poc, es va crear una relació i al cap de pocs mesos van decidir que anirien a viure plegats. El pis de la Maragda era més gran i, per aquesta raó, va ser en Sebastià i les seves dues filles els que s'hi van traslladar amb tots els trastos.

Les nenes no van tenir cap mena de problema amb la Maragda, encara eren petites i es van adaptar perfectament a la nova situació.

Però l'Òscar va ser més problemàtic.

Per al jove fill de la Maragda, en Sebastià era un usurpador, una mena de monstre l'assí que calia expulsar del seu regne. De seguida li va declarar la guerra total.

—Aquest no és el teu territori —li va clavar mentre mastegava un xiclet de maduixa.

En Sebastià va haver de suportar amb pacient estoïcisme tots els atemptats que li va perpetrar aquell fill de sa mare de l'Òscar. Fins i tot li havia posat un explosiu casolà a un dels supositoris que feia servir per anar de ventre quan anava restret. Afortunadament ho va detectar a temps tot evitant l'explosió hemorroidal corresponent.

En Sebastià va explicar a la Maragda, plorant com una magdalena, tots els atacs que sofria per part del seu fill.

Però ella no el creia, es pensava que feia broma.

Aleshores va provar de fer-se el simpàtic amb l'Òscar, una mena de tiet enrotllat i eixerit.

El resultat fou lamentable.

El pobre Sebastià ja no sabia què fer amb aquella criatura. Tenia un amic exconvicte, exlegionari i ple de tatuatges, que li devia uns quants favors. Va tenir la pensada de demanar-li que fiqués la por al cos a l'Òscar per fer-lo reaccionar. Dissortadament el legionari es degué emocionar

massa amb el seu encàrrec i es va passar tres pobles, quatre urbanitzacions i dues capitals de comarca. El gec d'hòsties que li va propinar al fill de la Maragda va ser de proporcions bíbliques.

En Sebastià, tot i que en el fons aplaudia la batussa que li havia cardat el legionari, se sentia una mica culpable. Anava cada dia a l'hospital a veure el que quedava de l'Òscar. El jove es recuperava de múltiples fractures i una commoció cerebral. En Sebastià li portava coses per llegir, pel·lícules... qualsevol cosa que el distraués del dolor. Aprofitant que el jove no es podia bellugar i gairebé tampoc parlar (un dels ossos fracturats era el maxil·lar), en Sebastià li va parlar, li va parlar molt i de moltes coses.

Quan l'Òscar va ser donat d'alta, el seu cervell s'havia capgirat. Ja no era aquell jove malcarat i agressiu. Havia canviat completament la seva actitud envers en Sebastià. El tractava no només amb respecte, sinó amb sincer afecte.

La relació amb la Maragda es va enriquir i, tot i que en Sebastià no s'ho acabava de creure, van esdevenir una veritable família.

En Sebastià patia molt a causa de la seva consciència. El torturava constantment. Allò de demanar-li al legionari que li fumés la pallissa havia estat una irresponsabilitat. Veia el noi molt canviat i de manera positiva, però no podia deixar de recordar el que el pobre xicot havia hagut de passar.

Va pensar d'explicar-ho tot a la Maragda i a l'Òscar, però significaria la fi de la seva relació amb la dona que estimava i fins i tot una possible denúncia.

No era creient, però va entrar a una església i es va agenollar davant del confessionari. Un cop va començar a confessar el seu gran pecat no va poder aturar-se i va explicar totes les faltes que havia fet, fins i tot allò de fer-se passar per un ginecòleg i aprofitar per guipar allò que s'acostuma a amagar. Durant una hora i vint minuts va

explicar tots els pecats que havia comès durant tota la seva vida.

Es va sentir millor.

Però quan esperava que el capellà li digués la penitència, només va escoltar el silenci. Va mirar l'interior i va comprovar que el seu confessor era de plàstic. Aleshores es va adonar que era un confessionari automàtic i que el sacerdot funcionava amb una moneda de dos euros.

Després de cagar-se en tot allò que era sagrat, va sortir del temple amb la ferma intenció d'escriure una carta a La Vanguardia tot denunciant aquell sacrilegi.

Va ser ell mateix qui es va posar una penitència...

El seu amic legionari havia mort feia una setmana en ser atropellat per un taxista borratxo. Així doncs, va pagar uns diners a un boxejador retirat perquè li fotés la mateixa pallissa que havia rebut l'Òscar. Següent parada: Hospital Clínic.

Quan l'Òscar el va anar a veure a l'hospital, en Sebastià li va confessar tot en un WhatsApp.

L'Òscar es va quedar esmaperdut quan va llegir el missatge.

—Però, Sebastià. Em sembla que vas errat —li va comentar quan el va anar a veure al Clínic.

—Mmmffmmff —va intentar respondre l'autoagredit.

—La pallissa me la van clavar dos antics amics meus perquè tenia deutes de joc amb ells!